

Sygn. akt 3024-1.Ds.36.2021

Siedlce, dnia 29 września 2022 roku

POSTANOWIENIE

o odmowie zastosowania blokad środków zgromadzonych na rachunkach bankowych, odmowie zastosowania zabezpieczenia majątkowego i odmowie uznania za dowód rzeczowy środków pieniężnych

Anita Żabczyńska-Komor – prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach delegowany do Prokuratury Okręgowej w Siedlcach, po zapoznaniu się z aktami postępowania 3024-1.Ds.36.2021 oraz:

1. wnioskiem pełnomocników r. pr. Kamila Hupajło i r. pr. Macieja Grzegorzcyka z 15 grudnia 2020 roku o dokonanie zabezpieczenia mienia należącego do Organizatora m.in. poprzez zabezpieczenie majątku – w szczególności zajęcie ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych oraz poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości wraz z ujawnieniem w księdze wieczystej, a w jej braku, w zbiorze złożonych dokumentów;
2. wnioskiem pełnomocnika r. pr. dor. podatkowego Macieja Grzegorzcyka z 30 listopada 2021 roku o wydanie postanowienia w przedmiocie blokady rachunków bankowych, ewentualnie o dokonanie zabezpieczenia majątkowego poprzez zajęcie wierzytelności z rachunków bankowych, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 25.393.993,13 złotych oraz 950.163,24 EUR prowadzonych przez ING Bank Śląski S.A.;
3. wnioskiem pełnomocników r. pr. Kamila Hupajło i r. pr. Macieja Grzegorzcyka z 5 sierpnia 2022 roku o blokadę środków zgromadzonych na rachunkach bankowych, ewentualnie o uznanie za dowód rzeczowy środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych prowadzonych przez ING Bank Śląski S.A. lub innych ustalonych w toku postępowania;
4. wnioskiem pełnomocnika r. pr. Katarzyny Pasek z 29 sierpnia 2022 roku o wydanie postanowienia w przedmiocie blokady rachunków bankowych ewentualnie

o dokonanie zabezpieczenia majątkowego poprzez zajęcie wierzytelności w wysokości nie mniejszej niż 58.579,07 złotych,
działając na podstawie art. 106a ust 3a – a contrario ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe na podstawie art. 291 § 1 k.p.k. – a contrario oraz na podstawie art. 236 b k.p.k.

postanowił:

odmówić zastosowania blokady rachunków bankowych, odmówić zastosowania zabezpieczenia majątkowego i odmówić uznania za dowód rzeczowy środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych, wnioskowanych przez wyżej wskazanych pełnomocników pokrzywdzonych wobec Organizatora programu funkcjonującego pod nazwą „Program Marketingowy Lyconet”, tj.:

- 1. Lyconet International AG z siedzibą w Wiedniu**
- 2. Lyconet Global AG z siedzibą w Zurychu**
- 3. Lyoness Europe AG z siedzibą w Buchs**
- 4. myWorld Poland sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie**
- 5. Lyconet Holdings Limited z siedzibą w Londynie**
- 6. myWorld International Limited z siedzibą w Londynie**
- 7. myWorld Holdings Limited z siedzibą w Londynie.**

UZASADNIENIE

Prokuratura Okręgowa w Siedlcach nadzoruje śledztwo, które pierwotnie było prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie w sprawie:

1. podejmowania w okresie od 1.01.2020 roku do dnia 9.02.2021 roku przez przedstawicieli spółki Lyoness Europe AG z adresem rejestracyjnym w Szwajcarii, wspólnie i w porozumieniu, wobec środków płatniczych o łącznej wartości 21 098 062, 64 PLN oraz 950 163, 24 EUR, pochodzących z korzyści związanej z popełnieniem czynu zabronionego czynności, które mogą

udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych lub też miejsca ich umieszczenia, wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przypadku, za pośrednictwem rachunków bankowych prowadzonych przez ING Bank Śląski S.A., tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 299 § 1 i 5 k.k.

2. doprowadzenia w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 4 295 930,49 zł, nieustalonej liczby osób przez przedstawicieli Programu Marketingowego Lyconet (wcześniej Program Lojalnościowy Lyoness), poprzez wprowadzenie ich w błąd, co do możliwości osiągnięcia korzyści majątkowych z tytułu inwestowania i uczestnictwa w ww. programie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
3. gromadzenia w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, środków finansowych uczestników programu o nazwie Program Marketingowy Lyconet (wcześniej Program Lojalnościowy Lyoness) w ramach sprzedaży udziału w zyskach, a następnie obciążeniu zgromadzonych środków ryzykiem inwestycyjnym bez wymaganego zezwolenia, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 287 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.
i trzech innych czynów, które zostały dołączone do przedmiotowego postępowania z uwagi na tożsamość podmiotową i przedmiotową.

W dniu 22 grudnia 2020 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie od pełnomocników pokrzywdzonych r. pr. Kamila Hupajło i r. pr. Macieja Grzegorzcyka z Kancelarii Prawnej KHG przeciwko osobom zarządzającym podmiotami Lyconet International AG z siedzibą w Wiedniu, Lyconet Global AG z siedzibą w Zurychu, Lyoness Europe AG z siedzibą w Buchs, myWorld Poland sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie. Zawiadomienie dotyczyło m.in. przestępstwa oszustwa dotyczącego mienia w wielkiej rozmiarach, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Podstawą faktyczną i prawną zawiadomienia było stworzenie

przez podejrzewane podmioty systemu marketingowego przypominającego piramidę finansową, w której warunkiem otrzymania zysków finansowych jest wprowadzenie do systemu przez konsumentów kolejnych klientów, co jest, co do zasady, zabronione m.in. przez ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Zawiadamiający w znacznej mierze oparł się na argumentach zawartych w decyzji nr DOZIK-12/2019 z dnia 30 grudnia 2019 roku Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w której to decyzji administracyjnej Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie spółki Lyoness Europe AG z siedzibą w Buchs w Szwajcarii polegające na oferowaniu uczestnikom programu o nazwie Program Lojalnościowy Lyoness możliwości otrzymania korzyści materialnych, które były uzależnione od wprowadzenia przez nich innych osób do ww. programu pod warunkiem uprzedniego wpłacenia przez nich zaliczek na zakup bonów lub kart podarunkowych partnerów handlowych Lyoness, bądź dokonania zakupów u partnerów handlowych Lyoness, co stanowi nieuczciwą praktykę handlową w rozumieniu art. 7 pkt 14 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów a w konstatacji narusza art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes UOKiK w przedmiotowej decyzji nakazał zwrócić w ciągu 4 miesięcy wszystkim konsumentom wpłacone zaliczki. Przedmiotowe postępowanie wobec spółki toczyło się od stycznia 2013 roku. W toku postępowania Prezes UOKiK zgromadził szereg dokumentów i odebrał pisemne wyjaśnienia od spółki, która przez czas trwania postępowania współpracowała z Urzędem, jednocześnie aktywnie kwestionując jego ustalenia. Obecnie spółka odwołała się od decyzji a postępowanie toczy się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Działalność spółki, która w momencie wszczęcia postępowania przed UOKiK działała pod firmą Lyoness Poland sp. z o.o. polegała na stworzeniu programu lojalnościowego mającego na celu kupowanie przez jego uczestników towarów i usług oraz bonów i kart podarunkowych u partnerów handlowych spółki. W zamian uczestnicy mieli otrzymywać korzyści materialne. Do programu lojalnościowego

można było przystąpić poprzez zgłoszenie online albo za pomocą papierowego formularza. Uczestnik programu mógł, także rekomendować dotychczasowy uczestnik tego programu. Rejestracja dla nowego uczestnika był bezpłatna. Stosunkowo niewielkie koszty ponosiła osoba rejestrująca nowego uczestnika. Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Umowy (OWU) oraz Dodatkowymi Ogólnymi Warunkami Umowy dla Uczestników Programu Lyoness (DOWU) każdy uczestnik programu musiał zarejestrować zakupy u partnerów handlowych Lyoness. Na tej podstawie mógł uzyskać tzw. Cashback, tj. zwrot pieniędzy w wysokości 2% wartości zakupów. Ponadto uczestnik programu lojalnościowego uzyskiwał korzyści majątkowe z tytułu zakupów osób rekomendowanych u partnerów handlowych oraz osób, które zostały pozyskane przez osoby przez niego rekomendowane. Był to tzw. bonus przyjacielski i pośredni bonus przyjacielski wynoszący 0,5% wartości zakupów. Ponadto uczestnik mógł uzyskać korzyść majątkową po uzyskaniu odpowiedniej kwoty na jego „osobistym koncie jednostek”. Ta ostatnia korzyść majątkowa mogła być uzyskana albo poprzez dokonywanie zakupów u partnerów handlowych albo poprzez wpłatę zaliczek na zakup bonów handlowych i kart podarunkowych partnerów handlowych spółki. Zaliczki te były bezzwrotne, a system wypłaty korzyści związanych z samą wpłatą zaliczek był skomplikowany i zależał od tzw. jednostek rozliczeniowych zaksięgowanych na osobistym koncie rozliczeniowym uczestnika. Uczestnik po spełnieniu dodatkowych wymogów określonych w warunkach umowy mógł uzyskać premię lojalnościową, bonifikatę lojalnościową, premię partnerską, jednostkę bonusową, przeksięgowanie jednostek, premię z punktów kariery, premię miesięczną i lojalnościowy budżet zakupowy.

W 2014 roku program Lyoness został podzielony na dwie części. Pierwsza z nich to Program Lojalnościowy Lyoness. Druga to Program Marketingowy Lyconet. Uczestnicy Programu Lojalnościowego Lyoness mogli otrzymać do 5% zwrotu wartości zakupów w zależności od partnera handlowego, u którego dokonywano zakupów. Ponadto uczestnik programu mógł też otrzymywać tzw. Shopping Points, które uprawniały do określonych zniżek oraz tak jak w poprzednim programie tzw. bonusy przyjacielskie za zakup towarów i usług w programie przez osoby

rekomendowane. Kwoty wynikające z Cashbacku oraz bonusu przyjacielskiego były przelewane na konto uczestnika programu lojalnościowego raz w tygodniu po przekroczeniu sumy 22,50 złotych. Z kolei Program Marketingowy Lyconet przeznaczony był dla osób prowadzących działalność gospodarczą, którzy uzyskiwali status tzw. marketerów. Takie osoby były przedsiębiorcami i były zobowiązane do działalności marketingowej mającą na celu pozyskanie jak największej ilości osób do Programu Lojalnościowego Lyoness. Wypłacenie wynagrodzenia dla marketerów było skomplikowane, ponieważ było powiązane z ich działalnością w kolejnych programach o nazwach Balance Program ewentualnie Career Program. Zasadniczo wynagrodzenie marketera było zależne przede wszystkim od ilości zakupów zrobionych przez niego oraz osoby pozyskane przez niego do programu. Marketerzy też mogli otrzymywać oprócz wynagrodzenia inne korzyści z programu, np. w postaci bonów rabatowych Lyoness.

W październiku 2017 roku Lyoness Poland została przejęta przez Casback World Europe Limited z siedzibą w Londynie i zmieniła nazwę na myWorld Poland sp. z o.o. Od 1 listopada 2017 roku Program Lojalnościowy Lyoness prowadzony przez spółkę został zastąpiony przez Program Cashback World prowadzony przez myWorld Poland sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie. Program ten zmienił się w ten sposób, że jego uczestnicy mogli otrzymywać korzyści majątkowe wyłącznie za swoje zakupy. Zlikwidowano tzw. bonus przyjacielski, który wiązał się z profitami uzyskiwanymi przez uczestnika na podstawie ilości zakupów wykonanych przez osoby przez niego rekomendowane. Oprócz programu lojalnościowego w dalszym ciągu istniał program dla marketerów z nieco zmienionymi regułami uzyskania przez nich wynagrodzenia. Od 7 marca 2019 roku Program Marketingowy Lyconet jest prowadzony przez spółkę Lyconet International AG z siedzibą w Wiedniu.

Stworzony przez Lyoness system lojalnościowy działa w kilkudziesięciu krajach, a jego partnerami w Polsce są bardzo duże firmy, np. „Orlen”, „Żabka”, „Wólczanka”, „Media Expert”, „EMPIK”, „Booking.com” i wiele innych. Program ten działa do dnia dzisiejszego, a jego uczestnikami na terenie kraju jest, co najmniej kilkadziesiąt tysięcy osób.

Struktura działalności gospodarczej typu „piramida” winna charakteryzować się kilkoma elementami wypracowanymi również w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 3 kwietnia 2014 roku koniecznymi warunkami do uznania danej działalności gospodarczej za „piramidę finansową” jest obowiązek wprowadzania przez uczestnika innych osób do systemu, pobieranie świadczeń wnoszonych przez uczestników, z których następnie finansowane są wynagrodzenia już działających uczestników w systemie. Przedmiotowe świadczenia są nieproporcjonalne do uzyskiwanych w zamian benefitów, np. bardzo duża zapłata za materiały typu „foldery reklamowe” i są one podstawą finansowania przedsiębiorstwa, które w zasadzie nie prowadzi innej działalności. Innymi słowy bez powyższych świadczeń pochodzących od ciągle nowo napływających członków system ten z dużym prawdopodobieństwem winien się załamać. Nadto, zdaniem TSUE system ma strukturę piramidy, jeżeli jest wielopoziomowy a pozyskiwanie nowych członków następuje w sposób zbiorowy i dynamiczny. Na szczycie piramidy znajduje się podmiot zarządzający całością takiego układu.

Zakaz działalności typu „piramida” został implementowany do polskiego systemu prawnego na mocy dyrektywy Rady Europejskiej nr 2005/29/WE w art. 7 pkt 14 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Zgodnie z wyżej wymienionym przepisem zakazane jest: *zakładanie, prowadzenie lub propagowanie systemów promocyjnych typu piramida, w ramach których konsument wykonuje świadczenie w zamian za możliwość otrzymania korzyści materialnych, które są uzależnione przede wszystkim od wprowadzenia innych konsumentów do systemu, a nie od sprzedaży lub konsumpcji produktów*. Analizując treść normatywną tego przepisu należy wskazać, że polski ustawodawca uznał, że system promocyjny typu piramida wiąże się z tym, iż zysk konsumenta w nim uczestniczącego jest przede wszystkim oparty na wprowadzonych innych konsumentów do systemu, a nie na innej jego aktywności. Użyty zwrot „prezede wszystkim” oznacza, że uczestnik tego systemu może czerpać inne zyski związane

z działalnością w tymże programie, ale główny jego zysk ma być oparty na tym, że do systemu wchodzi rekomendowani przez niego inni uczestnicy.

UOKiK po analizie OWU i DOWU kontrolowanych spółek uznał, że wprowadzie każdy z uczestników systemu mógł liczyć teoretycznie na zysk robiąc jedynie swoje zakupy u Partnerów Handlowych Lyoness i nie rekomendować innych osób do systemu, ale w praktyce uzyskanie uprawnienia do wynagrodzenia oraz samych wynagrodzeń, poza tzw. Cashback było niemożliwe bez rekomendowania innych uczestników, którzy sami kupowaliby towary i usługi u partnerów handlowych firmy. Takie korzyści jak, np. premie partnerskie, czy premie za punkty z kariery były nieodłącznie związane z działalnością zakupową osób rekomendowanych przez uczestnika programu, a nie z jedynie samym nabywaniem towarów i usług przez samego uczestnika.

Mając na względzie powyższe UOKiK doszedł do konkluzji, że praktyka Lyoness stanowi system promocyjny zakazany w art. 7 pkt 14 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Działalność Lyoness, przypominająca piramidę została zakazana we Włoszech i w Norwegii przez tamtejsze urzędy strzegące prawidłowych zasad konkurencji na rynku.

Natomiast spółka dołączyła dokumenty świadczące o tym, że w krajach takich jak Australia, Finlandia, Litwa oraz Szwecja analogiczny system został uznany przez tamtejsze urzędy do spraw ochrony konkurencji i konsumentów, jako nienaruszający przepisów implementujących dyrektywę Rady Europejskiej nr 2005/29/WE zakazującej działalności promocyjnej typu „piramida” oraz innych miejscowych przepisów zakazujących tego typu działalności.

Zgadzając się z ustaleniami faktycznymi i prawnymi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawartych w decyzji nr DOZIK-12/2019 z dnia 30 grudnia 2019 roku należy w pierwszej kolejności ustalić, czy organizatorzy programów lojalnościowych Lyoness naruszyli przepisy karne ustaw wprost dedykowanych materii tworzenia i organizowania tzw. „piramid finansowych”,

a mianowicie ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów.

Po analizie przepisów karnych powyższych ustaw należy stwierdzić, że ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, która definiuje działalność typu „piramida” nie penalizuje takiego zachowania, a jedynie przekazuje pokrzywdzonym podmiotom instrumenty prawne o charakterze cywilistycznym, pozwalające dochodzić swoich roszczeń. Podobnie nie sposób dokonać subsumpcji analizowanego stanu faktycznego pod przepisy karne rozdziału 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przy czym podkreślić należy, że powyższe ustawy penalizują inne zachowania, które definiują, jako nieuczciwe praktyki rynkowe, np. finansowanie zakupów w systemie konsorcyjnym (argentyńskim) – w art. 16 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, czy też art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów penalizuje tzw. karalne naśladownictwo. Obydwie ustawy traktują, więc system promocyjny typu piramida w sposób neutralny prawnokarnie zakazując go jedynie na gruncie prawa cywilnego i administracyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, prowadzenie działalności promocyjnej typu „piramida” należało rozważyć pod kątem wyczerpania znamion przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Z zeznań dotychczas przesłuchanych pokrzywdzonych generalnie wyłania się obraz ich niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci „utraconych zysków”, które miały się wiązać z przystąpieniem do systemu promocyjnego Lyoness, gdyż pokrzywdzeni wskazują iż nie zrealizowali takich zysków jakie im rzekomo obiecano w momencie przystąpienia do programu. Ponadto przesłuchani świadkowie wskazują również, że nie odzyskali zaliczek na zakup bonów i kart promocyjnych u partnerów handlowych Lyoness.

Z dotychczas poczynionych ustaleń w toku śledztwa wynika, że do systemu Lyoness kolejni uczestnicy w znacznej większości nie byli werbowani przez organizatorów i zarządzających tym systemem, ale przez innych uczestników, którzy

często byli w kręgu ich znajomych. Osoby zachęcające innych do uczestnictwa w systemie promocyjnym Lyoness, opowiadając potencjalnym uczestnikom o możliwych, hipotetycznych zyskach byli w tej mierze inspirowani przez reklamujących system, czyli osoby związane bezpośrednio ze spółkami kontrolującymi system. Ewentualne składanie szczegółowych zapewnień o przyszłych, wygenerowanych zyskach, była to już sprawa indywidualna osób rekomendujących system nowym uczestnikom, a nie osób podejrzewanych, czyli wskazanych w zawiadomieniu. Utrata tzw. *lucrum cessans* jest możliwa jako „niekorzystne rozporządzenie mieniem” w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., jednak trzeba mieć na względzie, że każdy z tych podmiotów dążył do zaprezentowania firmy operującej systemem Lyoness, jako najlepszej tego typu, działającej w kraju i umożliwiającej uzyskanie dużych zysków.

Zgodnie z poglądem zaprezentowanym w komentarzu do Kodeksu Karnego pod red. Andrzeja Zolla do art. 286 k.k.: *„Nie stanowi wprowadzenia w błąd innej osoby posługiwanie się przesadną reklamą, chociażby nawet zawierała ona informacje niezgodne z rzeczywistością, dotyczące np. wysokiej jakości towaru, jego ewentualnych zalet. Przyjmuje się bowiem, że istotą reklamy, jako specyficznej formy informowania potencjalnych klientów o produkcie i jego właściwościach, jest specyficzny sposób podawania informacji, nieco przesadzonych w odniesieniu do rzeczywistego stanu rzeczy. Taki sposób funkcjonowania reklamy mieści się w ramach społecznie akceptowanej konwencji.”*

Zyski w przedmiotowym systemie oczywiście były możliwe, ale wymagały bardzo dużej aktywności uczestników programu, w tym aktywności zakupowej uczestników i osób przez nich rekomendowanych, co oczywiście można było sobie uzmysłowić po dokładnym przestudiowaniu warunków kontraktu zawartych w OWU i DOWU firmy. Opowiadanie przez uczestników programu dalszym jego uczestnikom o hipotetycznych zyskach było kierowane ewidentną chęcią uzyskania z tego tytułu profitów w związku z dokonywanymi przez kolejnych uczestników zakupów, ale każdorazowo takie działanie winno zostać zweryfikowane przez osoby przystępujące do programu, pod kątem tego, czy zapisy OWU i DOWU programu lojalnościowego

w rzeczywistości umożliwiały tego typu ponadstandardowe, jak na warunki rynkowe, zysku. Ponadto w powyższych przepisach umownych dostępnych dla uczestników było klarownie zapisane, iż wpłacone zaliczki na zakup bonów i kart podarunkowych u partnerów handlowych nie podlegają zwrotowi i nie zaistniało w tym momencie żadne wprowadzanie w błąd konsumenta, co do możliwości ich odzyskania. Czym innym jest bowiem obowiązek zwrotu tychże zaliczek przez operatorów systemu promocyjnego Lyonsess wynikający z decyzji Prezesa UOKiK i wpisaniu takich zapisów umownych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów do listy klauzul abuzywnych w Kodeksie Cywilnym, który rodzi po stronie konsumentów roszczenie cywilnoprawne o ich zwrot, pomimo wzmiankowanych ówczesznie obowiązujących zapisów w OWU i DOWU, a czym innym jest odpowiedzialność karna za oszustwo, która nie powstaje tylko z powodu stworzenia przepisów umownych dotyczących zwrotu tychże zaliczek sprzecznych z przepisami o ochronie konkurencji i konsumentów.

Reasumując wprowadzanie w umowach z konsumentami niedozwolonych przepisów o charakterze klauzul abuzywnych, czy też naruszanie przez przedsiębiorców przepisów regulujących zasady prawidłowej konkurencji oraz praw konsumenta nie wiąże się automatycznie z odpowiedzialnością karną. Nie przesądzając ostatecznie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, to nie sposób jest aktualnie uznać, że zgromadzone na obecnym etapie śledztwa dowody wskazują na dostateczne prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa, co jest warunkiem sine qua non stosowania środków w ramach zabezpieczenia majątkowego wnioskowanych przez pełnomocników, gdyż zabezpieczenie majątkowe każdorazowo wiąże się z uzyskaniem dowodów pozwalających na przedstawienie zarzutów podejrzanym.

W sprawie także nie występują przesłanki do zastosowania blokady rachunków bankowych, czy też uznania za dowód rzeczowy środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych podejrzewanych przedsiębiorstw, ponieważ brak jest podstaw do stwierdzenia, że doszło do wykorzystywania działalności banku w celu ukrycia działań przestępczych lub dla celów mających związek z przestępstwem lub przestępstwem skarbowym, czego zaistnienie jest

konieczną przesłanką do zastosowania blokady rachunku bankowego wskazaną w art. 106a ust 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe. Już jedynie na marginesie należy wspomnieć, że z uzyskanych w toku śledztwa informacji wynika, że stan salda na rachunkach bankowych właściciela programu lojalnościowego Lyoness wielokrotnie przewyższa kwotę dotychczasowych roszczeń pokrzywdzonych, co świadczy o tym, że przedmiotowe firmy nie były nastawione na szybkie wygenerowanie zysków z działalności i zamknięcie przedsięwzięcia.

Nadto w sprawie nie zgromadzono dowodów na to, żeby wskazywane w zawiadomieniu firmy prowadziły działalność sprzeczną z art. 287 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, gdyż nie gromadziły one środków osób fizycznych w ramach sprzedaży udziału w zyskach, a następnie nie obciążały zgromadzone środki ryzykiem inwestycyjnym.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

PROKURATOR
Prokuratury Rejonowej
Anita Żabczyńska-Komor
del. do Prokuratury Okręgowej
w Siedlcach

Pouczenie:

Na postanowienie prokuratora przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy w terminie 7 dni od dnia otrzymania odpisu decyzji za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie (art. 106a ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439), art. 122 § 1 i 2 i art. 460 k.p.k.).

Zarządzenie:

- I. Stosownie do art. 100 § 4, art. 140 k.p.k. odpis postanowienia doręczyć:
pełnomocnikom pokrzywdzonych:
1. r. pr. Kamil Hupajło – na adres: KHG Hupajło & Partnerzy Kancelaria Adwokacko-Radcowska ul. Dmowskiego 3/9, 50-203 Wrocław;
 2. r. pr. Maciej Grzegorzczak – na adres: KHG Hupajło & Partnerzy Kancelaria Adwokacko-Radcowska ul. Dmowskiego 3/9, 50-203 Wrocław;

3. r. pr. Katarzyna Pasek – na adres: Kancelaria Radcy Prawnego, ul. Relaksowa 9/67, 20-819 Lublin.
- II. Stosownie do art. 131 § 2 k.p.k. w zakresie pokrzywdzonych zawiadomić ich poprzez umieszczenie ogłoszenia zawierającego przedmiotowe postanowienie na stronie internetowej Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z pouczeniem o treści art. 131 § 2 k.p.k., iż każdemu pokrzywdzonemu w sprawie przysługuje prawo złożenia wniosku o doręczenie postanowienia na piśmie w zawitym terminie 7 dni od dnia ogłoszenia.

PROKURATOR
Prokuratury Rejonowej
Anita Żabczyńska-Komor
del. do Prokuratury Okręgowej
w Siedlcach

